

само на езика на очите. Онези облакът, който оставаше толкози дни неподвиженъ на Везувій, мърда се сега защото си измѣнува нѣкога фигурата; сега ми се вижда като образъ на голѣмъ исполнитъ който простира ржката си надъ града; намѣрвашъ ли и ты сѣщото подобіе, Главке, или въображеніето ми ма мами?

— Тѣй и менѣ се вижда, прекрасна Іоно, подобіето е удивително! Исполнитъ сѣди на върха на гората, пѣстрытъ цвѣтове на облака образуватъ вълнувана тога, която му покрива безкрайнитъ гърди и члениветъ; вижда се че гледа къмъ лежащия отъ долу градъ, и съ едната си ржа указва, какъто казващъ, на веселитъ му улици, но не съгледвашъ че другата му ржа се издига и губи въ небето? сѣкашъ че е сѣнка на нѣкой исполнитскій Титанъ, скитающа се по свѣта отъ който се е лишила, печална за миналото, но повече заплашителна за бъдещето.

— Да не бы чѣ има нѣкое сношеніе помежду онези облакът и труса на миналата нощъ? Казватъ нѣкои чѣ преди вѣкове, почти въ първата епоха която поменува преданіето, Везувій изрыгивалъ пламъци какъто днесъ Етна. Може бы сѣщитъ пламъци са крижтъ въ него и расклащатъ утробата му.

— Възможно е, рече Главкътъ размисленъ.

— Думащъ чѣ не вѣрвашъ въ магіята, рече тосъ часъ Недія. Чувала съмъ че една страшна вълшебница обитава въ обгорѣлитъ пещеры на гората, и видимыйтъ онези облакът е може бы страшната сѣнка на демона съ който е тя въ сношеніе.

— Умътъ ти е сѣкога плененъ отъ предразсѣдъцитъ на отечеството ти Тесалія. рече Главкътъ. Въ разумати има чудно едно смѣненіе отъ право разсѣждане и отъ суевѣрія.

— Събога е суевѣренъ онези който живѣе въ мрака, отговори Недія. Но кажи ми, Главке, приложи ты подиръ малко, тѣзи които сѣ добры, неприличватъ ли си единъ на другій? Чувала съмъ че ты си хубавъ и Іона тоже. Чертитъ на лицата ви еднакви ли сѣ? Азъ не го вѣрвамъ, но тѣй трѣбаше да бѣде.

— Не обиждай тѣй Іона, рече Главкътъ засмѣтъ. Нема нищо най малка прилика въ лицата ни, каквато сѣществува помежду двѣ грозны или двѣ хубавы лица. Косата на Іона е черна, а моята е руса, очитъ ѝ, я чакай, какъвъ цвѣтъ иматъ очитъ ти, Іоно? не ги виждамъ, обърни се къмъ мене. Тѣй де, черны ли сѣ? не, погледътъ имъ е много сладостенъ; сивы? никакъ, цвѣтъ имъ е по живо-стенъ . . . мѣнува се на сѣка луча на слънцето! Точно не мож да опредѣли какъвъ цвѣтъ иматъ, но монѣ, любезна Недіе сѣ сивы